

Metamorfose

Ze stapte hier binnen, de Veenkoloniaalse vrouw.
Uitgeleefd, haar schort haar gezicht, grijs en grauw.
Handen rauw van turf en zwarte grond,
in een jurk die eenvoudig hijgend op haar brede heup stond.

Ze zag de beelden, hoorde de verhalen.
Ja, dit was zij, dit was haar geschiedenis
verteld door mensen die ze nog nooit had gezien.
De stemmen noemden haar naam, wisten haar betekenis.

Ze klikt op de schermen, kijkt naar de kleuren.
Beelden schuiven in elkaar als een vervagende beweging.
De turf is stof geworden, de schop een herinnering.
Wat overblijft zijn slechts de bibliotheek in aardse geuren.

Ze kijkt en ziet,
het is niet verdwenen,
het is alleen..
veranderd.

Hier stapelt tijd zich als turven.
Laag op laag.
Als aarde op algoritme.
Als boek op beeldscherm.

Hier wordt geturfd:

I wat was
II wat er nu is
III wat nog komt
IV wat blijft bestaan

de vijfde eroverheen, met als verbindingsnaam 't Dok.
Verhalende muren en boeken die blijven staan,
opnieuw beleven, waar je voorouders zijn voorgegaan.